

Časopis od detí • pre deti **Mlynoviny**

Ročník 4 / september 2022 / č. 1

BORIS MOSORJAK

**Nezabudnutý
príbeh kráľovnej
Alžbety II**

EVA DORČÁKOVÁ

Začiatok školského
roka

**ROZHOVOR
S JAROMÍROM
NOSEKOM**

Mlynoviny

2 Ako vznikla škola

Rozvoj školstva na Slovensku

Text: Elena Lassuová

3 Kráľovná Alžbeta II

Strata kráľovnej zarmútila celý svet.

Text: Boris Mosorjak

4 Rozhovor s Jánom Nosekom

6 Lego Maker

8 Pýcha a predsudok

Text: Adela Štrbíková

12 Čas 00:00 straší

Text: Eva Dorčáková

13 Začiatok nového školského roku

Text: Eva Dorčáková

15 Typy na výlet

Čarovná Viedeň

Text: Boris Mosorjak

16 Divočina

Ilustrácie

Vytvorené prostredníctvom grafickej aplikácie Kita

Autorka: Isabella Moseley

(Str.15)

Ako vznikla škola

➤ Školstvo na Slovensku sa začalo rozvíjať v stredoveku. O školách z obdobia Veľkej Moravy vieme veľmi málo. Jeho existenciu možno predpokladať podľa pomerne vysokej úrovne ekon.-spoloč. pomerov a kultúry, najmä v centrách. Viac správ, od 13.storočia aj písomných, sa zachovalo o školách, ktoré zriaďovala rímska katolícka cirkev ako monopolný činiteľ ideológie vo feudálnej spoločnosti.

Podľa toho, pri ktorej cirkevnej ustanovizni vznikali, nazývali sa kláštorné školy, farské školy alebo kapitulske školy. Hlavným obsahom vyučovania bolo osvojenie si latinčiny a základov kresťanského učenia. Postupovalo sa podľa latinského trívia a kvadrívia. Najviac času sa venovalo latinskej gramatike. Hlavným poslaním latinských škôl bolo pripravovať mladíkov pre cirkevné služby. S rozmachom kupeckého a remeselníckeho stavu v mestách na niektorých mestských školách alebo partikulárnych školách sa laický svetský dorast učil niečo aj z reálií, poznatkov o prírode a spoločnosti.

V stredoveku bola na Slovensku len riedka sieť latinských škôl, prvá univerzita vznikla až v 15.storočí, roku 1465 v Bratislave – Academia Istropolitana, podľa vzoru bolognskej univerzity.

Text: Elena Lassuová 6.C

Foto: Ilustračné

Kráľovná

Alžbeta II

Elizabeth Alexandra Mary Windsor

➤ Vlastným menom Elizabeth Alexandra Mary Windsor, sa narodila 21. 4. 1926 vojvodovi Jurajovi VI a Elizabeth Lyon.

Počas detstva sa vôbec nepredpokladalo, že bude kráľovná, takže mala normálne vzdelanie. Všetko sa zmenilo, keď abdikoval jej ujo kráľ Edward VIII kvôli tomu, že si nemohol vziať rozvedenú Američanku Wallis Simpson. Kráľom sa stal jej otec.

Keď vypukla 2.svetová vojna, Alžbeta ostala aj so svojou rodinu v Anglicku a ku koncu vojny pomáhala ako automechanička. V roku 1947 si vzala Filipa, vojvodu z Edinburgu, v roku 1948 sa jej narodil syn Charles a v roku 1950 dcéra Anna. 6. februára 1952, keď bola v Keni, nečakane zomrel jej otec Juraj vo veku 56 rokov a ona sa rýchlo musela vrátiť do Anglicka. Za kráľovnú ju korunovali 2. júna 1953.

V roku 1960 sa jej narodil syn Andrew a v roku 1964 syn Edward. Od roku 1960 až do 1984 získalo pod jej vládou od Británie nezávislosť 45 krajín. Navštívila 117 krajín, medzi nimi aj Slovensko. V roku 2002 jej zomrela sestra Margaret a jej mama Alžbeta. V roku 2021 jej zomrel manžel Filip a 8. Septembra 2022, vo veku 96 rokov, zomrela aj ona na zámku Balmoral. Vládla 70 rokov, vymenovala 15 premiérov, stretla sa s 13 prezidentmi USA a stretla 5 pápežov.

Navždy sa zapíše do dejín ako panovníčka Británie ktorá jej vládla najdlhšie ale pod ktorou sa aj skoro monarchia rozpadla a pod ktorou sa rozpadlo britské impérium .

Text: Boris Mosorjak 8.C

Foto: ilustračné

Rozhovor s Jaromírom Nosekom

➤ *Ahojte kamaráti. Počas mojej tohtoročnej dovolenky som mala šťastie stretnúť sa s českým hercom Jaromírom Nosekom. Skamarátila som sa s ním a poprosila ho o rozhovor, počas ktorého veľmi rád zodpovedal moje zvedavé otázky.*

Čím ste chceli byť, keď ste boli malý?

Dá sa tak povedať, že všetci chlapani chceli byť smetiarmi, potápačmi alebo kozmonautmi, to je jasné. Ja nie. Ja som chcel byť veterinárom. A už v trochu staršom veku som to chcel robiť stále. Dokonca som si po gymnáziu dal prihlášku na **ZDRAVOTNÉHO BRATRA** (to už teda nebol veterinár), pretože robiť medicínu pre zvieratá alebo ľudí obsahuje fyziku, chémiu a matematiku, čo neboli moje obľúbené predmety. Ale teraz ma fyzika baví, ale vtedy ma to nebavilo.

Prečo ste sa chceli stať hercom?

Pretože som mal nejaké tie sklony k exhibicionizmu a pôvodne som sa hercom nechcel stať, pretože môj ocko bol amatérsky herec a doma na starom páskači si tam nahral celú tú hru a vždycky si to pauzoval, aby do toho hovoril tie svoje repliky. Ja som to počul až do svojej izby. A takto si to skúšal. Chodil som sa do kulturáku pozerať, ako to hrá. Mne to neprišlo, že je to divné, lebo u mňa to bolo normálne. Na druhú stranu som si do zošita lepil rôznych hercov. A samozrejme herci sú slávni a aj ja som chcel byť slávny.

Preferujete hrať v divadle alebo vo filmoch?

Je to taká symbióza. Poznám veľa hercov, ktorí len natáčajú, ale ja si myslím, že je to veľká škoda a chyba, pretože je to máličko špecificky iný druh toho hrania, pretože v tom divadle je to máličko väčšie a v tom filme je to civilnejšie (u tej televíznej formy). Ale jedno bez druhého podľa mňa nejde. Základný rozdiel je pre mňa v tom, že vždy hovorím, že v divadle sa to nemusí podariť, ale človek môže ešte v reprízach veľa toho urobiť a zmeniť, zatiaľ čo u natáčania má milión pokusov. Ja mám rád divadlá - kontakt s divákmi a aj natáčanie filmov. Samozrejme, bez toho divadla by som tu nemohol byť.

Akú ste vyštudoval školu a kde ste začali svoju hereckú kariéru?

Vyštudoval som základnú školu, ešte osemročnú v tej dobe. Potom gymnázium štvorročné a potom vysokú školu hereckú JAMU v Brne. Hereckú kariéru som začal v Olmouci, kde som bol rok a pol. Potom som bol v Brne v Huse na provázku a potom v Prahe v divadle ABC. Od tej doby som na voľnej nohe.

Aký je Váš herecký vzor?

Keď som bol malý, mal som rád herca Nicolasa Cagea. Neskôr začal hrať v nedobrych filmoch, tak už to nebolo ono. Za film Leaving Las Vegas získal filmovú cenu OSCAR. Okrem neho mám rád herca Ewan McGregora. Zo starších hercov to sú Belmondo, Al Pacino, Dustin Hoffman, Edward Norton, Johnny Depp...

V ktorom filme vás mohli vidieť Slovenský diváci?

Mohli ma vidieť v týchto filmoch: Rebelové, Román pro ženy, Účastníci zájazdu a v seriály Rozprávěj.

V ktorých divadlách ste hrali na Slovensku?

Na Novej scéne (divadelná verzia Rebelové) a potom som niekoľkokrát hral na zájazde.

V ktorom filme alebo divadelnej hre sa vám najviac páčilo účinkovať?

Myslím, že Rozprávěj ma bavilo, pretože mi to bolo podobné charakteru. Samozrejme Rebelové, lebo to bol môj prvý film po skončení školy a mal som tam jednu z hlavných rolí a film, ktorý až tak veľa ľudí nevidelo a volá sa Daria. Tam som rovnako hral jednu hlavnú postavu.

„Nech deti ostanú čo najdlhšie deťmi a nech si to užijú, pretože dospelí budú dosť rýchlo a dlho.“

Aká je vaša vysnívaná postava, ktorú by ste chceli hrať?

Nemám. Pretože som veľa vysnívaných postáv mal šťastie hrať. Ale vždycky hovorím, že nemám konkrétne vysnívanú postavu, ale chcel by som, aby v dnešnej dobe boli tie postavy viac zmysluplné, charakterové a kreatívne.

Čo by set odkázali našim čitateľom?

Bolo by dobré, aby mysleli na slušné vychovanie a zároveň, aby boli viac "connecting" tak povedané, pretože sú stále uzavretí v tých mobiloch a tabletoch a keď sa potom ľudia stretnú, tak si nevedia povedať vôbec nič. Nech deti ostanú čo najdlhšie deťmi a nech si to užijú, pretože dospelí budú dosť rýchlo a dlho. :)

Text: Sophie Ellie Bielická, 8. C

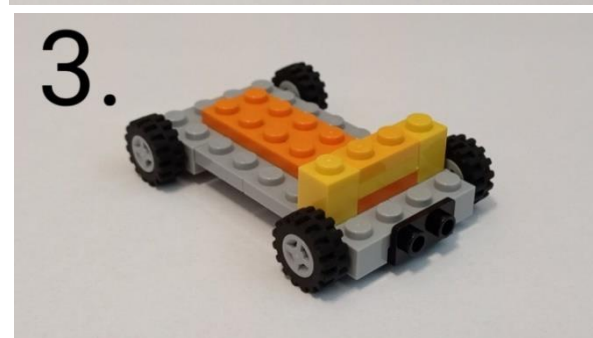
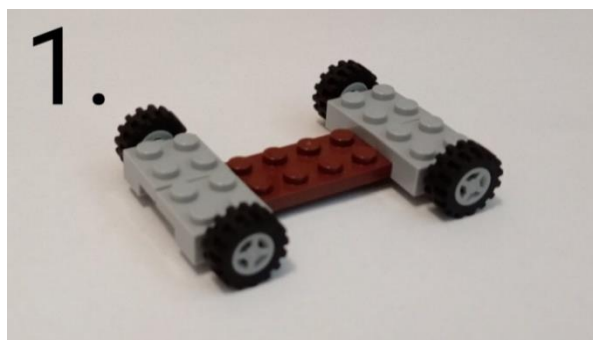
Foto: Sophie Ellie Bielická, 8. C

LEGO MAKER

LEGO MAKER

Ahoj, milý čitateľ. Táto časť školského časopisu je pre tých, ktorí milujú Lego. A práve v tejto chvíli pozýva Lego MAKER všetkých milovníkov lega do svojho klubu! Každý mesiac vychádza tento časopis, čo znamená, že tak isto aj Lego MAKER. Vždy si postavíme niečo iné. Raz to môže byť auto, inokedy časť domu, môže to byť aj niečo technické, jednoducho vždy niečo iné. Ale až také jednoduché to nebude! Na September som si pripravil model žltého auta, do ktorého sa síce lego panák nezmestí, ale je to pekný, malý model. Nachystajte si svoje Lego a ideme na to!

Dúfam, že sa ti Lego MAKER zatiaľ páči! A ak nemáš tieto kocky žltej farby, môžeš si za ne vymeniť ľubovoľnú farbu. No a ak už nemáš tieto... tak za ne vymysli niečo podľa seba! Kreatívny nápad! A teraz pokračujeme na druhej strane.

Tak ja teda dúfam, že sa ti môj výtvor podaril a že sa tešíš na naše ďalšie projekty. A ak si už začal rozmýšľať, čo budeme robiť v októbri, tak ja niečo z toho aj prezradím. Nebude to model niečoho, čo by mohlo mať svoj model. Vlastne sa to aj ťažko menuje. Dá sa to skôr pomenovať tým, čo to robí. Bude to taká vecička z Lega, ktorá môže mať vonkajšok hocijakej farby, dokonca môže byť rôznofarebný! Ale na vnútro, budeš potrebovať rôzne kocky, také, čo sa nedajú nahradiť! No to až nabadúce. Ahooj!!!

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Text: Markus Franta, 6. A

Foto: Markus Franta, 6. A

PÝCHA A PREDISUDOK

Deň ako každý iný. Nuda. Otravné skúšanie, podľa môjho názoru, úplne zbytočných predmetov. Znudení študenti sa vlečú po chodbách. Profesori a profesorky, ktoré sa promenádujú, vzbudzujú dojem, že majú času na rozdávanie. Taká školská klasika. Práve som sa prezliekla po telesnej a čakám na moju spolusediacu Terku. Volám sa Klára. Opretá o stenu čakám, kým sa Terka prezlečie. Potom vyjdeme spolu zo šatne. Buchnem si po vrecku a zistím, že je prázdne. „Zabudla som si v šatni mobil,“ poviem a zbehnem do šatne. Vezmem mobil a idem naspäť. Vychádzam zo šatne. Naskytne sa mi nie najkrajší pohľad na Terku. Oproti nej stojí vysoký hnedovlasý chalan, ktorý očividne povedal niečo, čo Terke nebolo príjemné. Bol to Juraj. „Ach, tu je,“ obrátil sa na mňa Juraj. Asi najegoistickejší a najotravnejší hokejista, akého poznám, a to ich poznám dosť. Jeho existencia mi nikdy neprekážala, až do momentu keď si povedal, že ma ňou začne otravovať. V živote som od neho nepočula pekné slovo na moju adresu. Od začiatku školy má so mnou nejaký problém a stále neviem aký. Čert ho ber. Ale do mojej kamarátky sa navážať nebude. „Daj jej pokoj!“ zamračím sa, zasuniem mobil do vrecka riflí. Založí si ruky do vreciek svojich teplákov. Tepláky do školy? Pekne. Vidno, že je hokejista. Prevrátim nad jeho výberom oči. „Čo som urobil?“ nadvihne obočie a pozrie na mňa

„Chápem, že nemáš čo robiť, nudíš sa a snažíš sa získať pozornosť druhých, ale jej,“ ukážem na Terku „daj pokoj.“ Terka pozrie na mňa a Juraja. Všimla som si paniku v jej očiach. „Lebo čo?“ mykne plec om oprie sa o stenu a nahodí svoj úškrn. „Lebo konverzáciou s inteligentnými ľuďmi by si sa mohol niečo naučiť,“ odpoviem drzo. „Tak to mám šťastie, že hovorím s tebou.“ Zatvári sa ako najväčší víťaz. Na toto nemám odpoveď. Jedine ak. Niečo mi napadlo. „Nemal by si pozeráť zábery zo zápasov a učiť sa na svojich chybách?“ milo sa usmejem.

Chodím na zápasy juniorky a veľmi dobre si pamätám jeho chyby. Som si istá, že moja poznámka ho zasiahla. Nik sa nepoteší, keď mu do očí šplechnú jeho vlastnú chybu. „Vyhrala si,“ povie urazene. „Čože?“ Nepamätám si, že hádky medzi nami dvoma by som vyhrávala. Nechápavo na neho pozriem. On mykne plec om a tvári sa, že to bolo úprimné. Pozriem na Terku. Rukou ukážem smerom k triede. A pomaly sa k nej pohneme. Prechádzam okolo Juraja, chytí ma za zápästie a šepne mi. „Nie je pekné vyčítať ľuďom chyby.“ „Buď hraj poriadne, alebo vôbec,“ poviem mu a odídem. Zostal stáť urazene a ja som odišla do triedy.

Prešiel týždeň. Snažím sa nájsť miesto v autobuse, kde si môžem sadnúť. Je to dosť náročné s barlami, ale zvládla som to. Pýtate sa prečo s barlami? Odpoveď je

jednoduchá. Zlomila som si nohu. Šmykla som sa na ľade. Pri vystupovaní z autobusu som skoro spadla, ale pred školu som prišla. S otváraním veľkých dverí mám problém. Okoloidúci študenti mi pomôžu. Problém sú však schody. Musím sa dostať na druhé poschodie, kde mám triedu. Vzdychnem si a prídem k prvému schodu. Prehodím barle do jednej ruky a druhou sa chytím zábradlia. Prejdem tri schody. V hlave si hovorím: toto je trápenie. „Chceš pomôcť?“ ozve sa známy hlas. Zdvihnem oči. Hore stojí Juraj. Obzriem sa okolo. Tých pár ľudí by sa radšej prepadlo pod zem, ako by mali niekomu pomôcť. Juraj zíde ku mne, zoberie mi barle a tašku. Vybehne hore, položí veci a vráti sa ku mne. Rukou sa chytím jeho ramena. Pomaly ideme po schodoch. „Čo sa ti vlastne stalo?“ opýta sa a preruší trápne ticho. „Zlomená noha.“ Hlúpou odpoveďou sa snažím vyhnúť vysvetleniu. „To vidím.“ „Spadla som na ľade,“ odpoviem. „Hrala som hokej...“ poviem a čakám na jeho poznámku. „Píšťala?“ opýta sa. Prikývnem. Vyšli sme hore. Oprela som sa rukou o stenu. Juraj mi podal barle a prehodil si moju tašku cez plece. „Tých pár metrov snáď zvládnem,“ poviem. „Aj ja ich zvládnem. Kde máš triedu?“ spýta sa milo. „Pod' za mnou.“ Vybrala som sa smerom k triede. Inak by mi tú tašku asi nedal. Prišli sme k mojej triede. „Kde sedíš?“ opýta sa a vojde do triedy. Ukážem na lavicu hneď pri dverách. Neunikli mi pohľady niektorých spolužiakov. Je známe, že ja a Juraj sa alebo hádame, alebo sa vôbec nebavíme. Prvýkrát po troch rokoch sa nehádame. „Maj sa!“ Položí tašku a odíde. „To bolo čo?“ opýta sa Terka. „Netuším,“ odpoviem.

Konečne piatok. Sedím doma na gauči s vyloženou nohou. Dnes bol v škole náročný deň. Pozerám hokej. Zrazu sa zamyslím, odkedy mám zlomenú nohu, akoby som začala existovať. Už nie som tým duchom, ktorého si nikto nevšima. A najviac divné je, že Juraj je zrazu milý. Vôbec tomu nerozumiem. Cinkla mi správa na mobile. Natiahnem sa preň. Píše mi Juraj. Čo môže chcieť? JURAJ: Ahoj JA: Ahoj? JURAJ: Nechceš prísť na zápas? JA: Vieš koľko je na štadióne schodov? JURAJ: Pomôžem ti... JA: Juraj, o čo ti ide? JURAJ: O nič. JA: Tak prečo ma pozývaš na zápas? JURAJ: Chcem s tebou hovoriť, ale osobne. JA: OK. JURAJ: Prídeš? JA: Áno. Za celé tri roky mi napísal asi trikrát. „Čo sa deje?“ opýtala som sa sama seba. Len sme sa hádali a teraz? A ešte chce, aby som prišla na zápas. A som pred štadiónom. Chalani sa už rozcvičujú. Prejdem ku vchodu. Už si ma všimli. Pribehne ku mne Juraj s prekvapeným výrazom na tvári. Obzriem si ho. Je to síce narcis, ale vyzerá dobre. „Prišla si,“ povie prekvapene. „Áno, povedala som, že prídem.“ „Pod' si sadnúť, ale nebude ti zima?“ Mám na sebe rifle, tričko s krátkym rukávom a logom tímu. Podám mu barle. Zložím si z pliec batoh a vytiahnem mikinu. „Aj tak ti bude zima, ak tu budeš sedieť dve hodiny. Pod' dnu, niečo ti ešte zoženiem.“ „Juraj, stoj!“ Otočí sa. „O čo tu ide? Prečo si ma zavolať?“ spýtam sa podráždene. „Mohli by sme sa po zápase porozprávať?“ opýta sa nervózne. „Od prvého ročníka sa len hádame. Zlomím si nohu a ty si ako vymenený. Pomáhaš mi, zavolaš ma na zápas,“ poviem urazene. Chcem vysvetlenie. Zúfalo túžim po odpovedi. „Od prvej chvíle, ako som ťa

stretol, nejaký som ťa neznášal.“ Ťažko si povzdychne. „To je spôsob, ako začať konverzáciu,“ poviem sarkasticky. „Prestaň,“ odpovie. „Keď som ťa videl bezmocne stáť pri schodoch, niečo sa vo mne zlomilo.“ „Čo tým chceš povedať?“ opýtam sa s úškrnom. „Presne pre toto ťa neznášam.“ Pozrie na mňa. „Tak prečo sa so mnou rozprávaš?“ Ignoruje moju otázku a rozpráva ďalej. „Vedel som o tebe len to, čo som počul od ostatných a zvyšok som si nejaký domyslel. Môžeš to volať predsudky.“ Počúvam ho so záujmom a úžasom, že jeho mozog vie zložiť takéto vety. „Problém je, že čím viac som sa o tebe dozvedel, tým viac sa kazila moja ilúzia o tebe.“ Predsudky a skazená ilúzia? Som zmätená. „Chcem tým povedať, že som sa choval ako blbec. Nebolo to fér. Prepáč mi to,“ povedal sklesnuto. Ospravedlnil sa mi? Rozmýšľam, či hovorí pravdu. „Myslíš to vážne?“ „Áno.“ „Ospravedlnenie sa prijíma.“ „Pod' so mnou von“ povie rýchlo. „Čooo?“ Pozriem na neho prekvapene. Vzdychne si. „Klára, ty si to nepochopila? Páčiš sa mi.“ Zrazu zo mňa vyhrkne. „Tri roky sa hádame len preto, že si domýšľavý?“ skoro som kričala. Pozrie sa do zeme. „Vieš, ako hlúpo to teraz znie?“ povedala som mu. Prikývne: „Pozri, chápem, že si našťavaná, ale daj mi šancu všetko napraviť.“ Pozrie na mňa. „Prosím...“ povie zúfalo. V tom mu podám barlu a voľnou rukou dám facku. Takú, že ma zaštipala ruka. Ozve sa pridusený smiech jeho spoluhráčov. Pozriem na nich. Otočia sa a robia akoby nič. Zoberiem barlu a opriem sa o ňu. „Toto som si zaslúžil.“ „To teda áno.“ Otočím sa a kráčam na zastávku. „Klára, počkaj!“ Pribehne a postaví sa mi do cesty.

Obídem ho, počujem, ako si vzdychol. Kútikom oka som si všimla, že stojí, ako by to vzdal. „Prosím, nech to neoľutujem,“ poviem si a otočím sa. On na mňa vydesene pozrie. „Tiež som ťa neznášala, kvôli predsudkom. Úprimne? Veľmi si tomu nepomáhal. Najhoršie na tom je, že sa mi tiež páčiš.“ „Ako prosím?“ povie prekvapene. „A čo si si myslel? Keby si nemal hlavu stále strčenú v piesku, všimol by si si, že toho máme veľa spoločného.“ Pozrela som sa mu do očí. „Očividne sme obaja spravili chybu,“ povedal. „Skúsime zakopať vojnovú sekeru?“ Vystriem k nemu ruku. „Mier?“ Vloží svoju ruku do mojej. „Mier.“ A potom mi pošepká: „V skutočnosti sa mi páčiš už dlho. Nechcel som si to priznať. Bolo ľahšie hádať sa, ako snažiť získať si ťa.“ Usmejem sa a snažím sa dostať svoj tep pod kontrolu. „Myslím, že viem o čom hovoríš.“ Jeho blízkosť a dotyk mi v tom nepomáhajú. „Dokedy tu budeme?“ niekto zo spoluhráčov zakričí. „Pobozkaj ju už konečne,“ zakričí ďalší. Nakloní sa ku mne a pobozká ma. Ozve sa potlesk a piskot. Odtiahne sa a je vysmiaty ako malé dieťa, keď dostane sladkosť alebo novú hračku. „Mal som to urobiť už dávno,“ povie s úsmevom. „Nenamýšľaj si a choď sa pripraviť na zápas,“ odpoviem. „Dám pre teba gól,“ žmurkne na mňa. „A čo ak nie?“ spýtam sa provokačne. „Pochybuješ?“ zdvihne obočie. „Sleduj a uč sa.“ Vysmiaty sa rozbehne za spoluhráčmi. Tí ho privítajú potleskom a niekoľkonásobným buchnutím po chrbte. Zasmejem sa. Hokejisti. A ten gól, ktorý sľuboval, aj dal. „Gól dal hráč číslo 20,“ ozvalo sa poloprázdny štadiónom. Na juniorku chodí žalostne málo ľudí. Juraj zobral puk a odložil ho na striedačku. Po zápase som prišla za ním.

„Ťažko uveriť, že ešte pred pár hodinami sme sa neznášali,“ skonštatujem. „Buď radšej ticho,“ zasmeje sa. Keby sme sa nehádali, mohli sme spolu stráviť už tri roky. „Mám pre teba niečo,“ povie. „A čo také?“ spýtam sa. Z vrečka svojich teplákov vytiahne puk a dá mi ho do ruky. Na bielej páske nalepenej po obvode puku bolo vedľa dnešného dátumu napísané 10. jubilejný gól.

Text: Adela Štrbiková

9. A

vítaz Seneckého pera

ČAS 00:00

STRAŠÍ 1.časť

Ked' som bol malý sa vravelo, že keď je čas 00:00, straší. Ja tomu neverím, lebo je to legenda. Aspoň si myslím. Moji rodičia tomu veria, lebo to zažili. Mimochodom, som Kevin. A rozprávam tento príbeh. Ale späť k príbehu.

Keď raz rodičia išli nakúpiť potraviny na špagety, ktoré mám rád, začuli podivuhodné zvuky. Počuli ich veľmi dobre. „Odkiaľ idú?“, spýtala sa mama. „Od paneláku“, odpovedal otec. „To sa nám asi iba zdá!“, povedal otec. „Máš pravdu.“ Tak išli nakúpiť.

„Čo treba na špagety? Cestoviny, syr, omáčku z rajčín. A teraz to hľadať“. No medzi cestovinami počuli tiež zvuky. „To sa nám už asi nezdá.“ „Hej!!! Všetci čo ste tu. Počujete tie zvuky?“ „My nič nepočujeme.“ Ozvala sa jedna mamička s kočíkom. „Ani ja nič nepočujem“, povedala predavačka. „Čo to táraš?“ Ozval sa veľmi starý dedko. „Ach, prepáčte.“

Text: Eva Dorčáková, 5.B

ZAČIATOK NOVÉHO ŠKOLSKÉHO ROKA

„Ahoj, som Niky. Rozpoviem vám jeden z mojich príbehov. Tak a ide sa na to.“

„Niky vstávaj.“ V ten deň som išla prvý krát do školy. „Jupí!!!“ Zvýskla som a vstala, priam vyletela z postele. Išla som sa naraňajkovať a mama sa zo mňa iba smiala. Po tých veciach, čo som mala spraviť, som konečne išla s mamou do školy.

Sklamalo ma, keď som sa dozvedela, že dnes sa stretávame iba pred školou. Myslela som si, že dnes už pôjdeme do tried a budeme si rozdávať učebnice a mať čas aj na spriatelenie sa s deťmi. Mama mi vysvetlila, že sa rozhovor pani riaditeľky koná každý nový školský rok. A taktiež mi vysvetlila, že až zajtra sa ide normálne do školy. No nemala som čo robiť, tak som musela čakať. Keď sa rozhovor skončil, šla som si pohľadať svoju triedu a triednu pani učiteľku. Aspoň ma potešilo, že toto môžem. Konečne som našla svoju triedu.

Chodím do 1.B. Povedala som mame, že máme skvelú pani učiteľku a volá sa Mária.

Potom sme išli domov. Keď sme prišli domov, sadla som si za stôl, zobrala mobil a slúchadlá, papier a ceruzku a začala som si kresliť. Nakreslila som, ako bude možno vyzerat' moja trieda a ako sa rozprávam so spolužiakmi. Mama po obede zahlásila, že sa ide na poriadny nákup, že potrebujem zošity a školskú tašku. Keď sme prišli do nákupného centra, išli sme do obchodu so školskými potrebami. Vybrala som si peknú kvetinkovú tašku a kopec zošitov. Potom sme išli domov, navečerali sme sa a išli spať. Na druhý deň som bola plná života. Obliekla som sa a naraňajkovala. Išla som do školy.

Vošla som do triedy a videla mojich nových spolužiakov. Všetci sa medzi sebou poznali. Ja som nepoznala nikoho. Vzadu som našla voľné miesto sadla som si tam. Potom prišlo jedno dievča, čo vyzeralo, že tiež nikoho nepozná. Uvidela voľné miesto vedľa mňa, tak si sadla. Spýtala som sa jej, či tu niekoho pozná.

Pokrútila hlavou a povedala, že nie, lebo je tu nová. Prestáhovali sa sem zo Žiliny. Prišla sem preto, lebo si tu jej rodičia našli prácu. Bolo mi toho dievčaťa ľúto, tak som sa jej spýtala, či nechce byť moja kamarátka. Vysvetlila som jej, že tu tiež nikoho nepoznám. Súhlasila. V duchu som si povedala, že ešte sa deň iba začal a už mám kamošku. Potom začalo zvoniť a vošla do triedy pani učiteľka Mária. Už som cítila, že školu budem mať veľmi rada.

Text: Eva Dorčáková, 5.B

TYP NA VÝLET

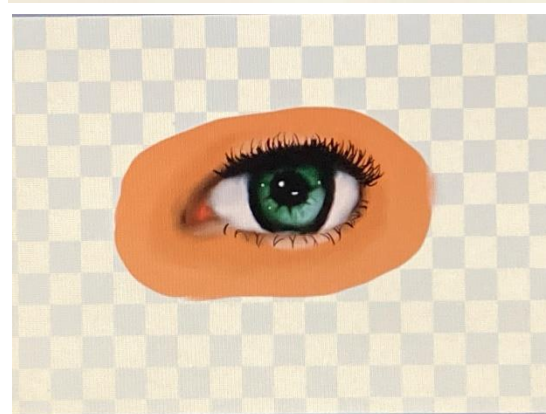
➤ Ak máme na Slovensku predĺžený víkend určite sa oplatí ísť na výlet do Viedne . Je to iba hodinu a pol cesty autom zo Senca a určite to stojí za to . Mali by ste navštíviť centrum mesta, kde sa stretáva historická časť Viedne, ale aj moderné budovy, navštíviť najstaršiu zoo kde je vyše 8500 zvierat, pozrieť si Schönbrunnský palác, navštíviť Španielsku školu jazdenia alebo ochutnať tradičné rakúske jedlá (osobne najviac odporúčujem Five Guys a Dunkin Donuts), ísť na ruské koleso, kde máte výhľad na celú Viedeň a ak vám ešte ostane čas, ísť sa pozrieť do Kunsthistorisches Museum. .

Text: Boris Mosorjak, 8.C

Vytvorené prostredníctvom
grafickej aplikácie Kita

Autorka: Isabella Moseley

VAŠA TVORBA

DIVOČINA

AKO SPOZNÁTE HLIPÁKA V OBCHODE S OBUVOU?

Namiesto topánky si obúva škatuľu.

ŽIADEN INTERNET NIE JE TAKÝ RÝCHLY, AKO KLEBETY, ČO SA ŠÍRIA U NÁS V ŠKOLE.

ABECEDA ŽENY: Alfa, beta, klebeta...:)

KTO NESKOR CHODÍ, UŠETRÍ VELA ČASU.

AKO ROZOZNÁME VLAK OD HODINIEK?

Obe hodíme do vody a to, čo viac šplechne, to je vlak.

UČITEĽ SA PÝTA FERKA:

„Koľko je 3 x 3, Ferko?“

„Deväť.“

„A môžeš to dokázať?!“

„Nie, ale môžem to odprisahať!“

INZERÁT

Darujem svokru.

Zn: Najlepšie niekam do zahraničia!

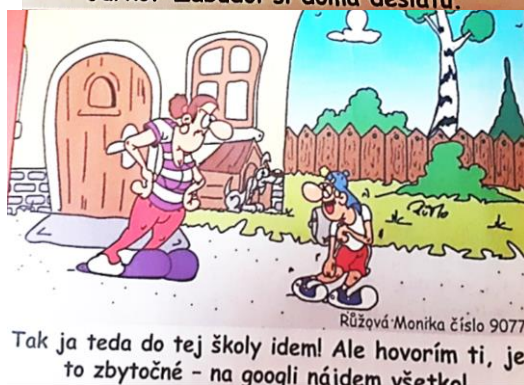
Keď sa už väčšina ľudí hanbí za úbohé šaty a nábytok, niektorí by sa mali hanbiť za úbohé myšlienky a názory.

Keby sprostosť poháňala autá, tak niektorí by museli brzdiť do kopca!

Moja žena mi robievala strašné scény, keď som prišiel domov neskoro. Ale ja som jej to zatrhol! Sedím doma a nikam nechodím!

V psychiatrickej liečebni primár vysvetľuje medikom:

„Tamten smutný muž sa zbláznil, keď sa jeho frajerka vydala za iného... a tu, za tými okovanými dverami, je ten druhý.“

SUPER TV

PRE CHVÍLE PLNÉ ZÁBAVY A RODINNEJ POHODY.

V CENE SUPER TV JE AJ MOBILNÁ APLIKÁCIA!
POZERAJ TV V TELEFÓNE AJ Z ARCHÍVU!

1. stiahni!

3. pozeraj!

2. nainštaluj!

v autobuse

cez prestávku

vonku

kdekoľvek

HĽADAJ NA WWW.E-NET.SK/MOBILE

